



ಹರ್ಷಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನುಂಗಿ ಹಾಕಿ, ಕೀಳರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಮಗ.. ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ, ನಿಮ್ಮಂಥವರ ಉದಾರ ಕೊಡುಗೆಯಲ್ಲಿ, ಹಂಗಿನ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಈ ದೇಹ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಮಗ.. ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಡಬಹುದೇ ನಾನು? ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರವಾದ ಅಭಿಮಾನವಿತ್ತು, ಗೌರವವಿತ್ತು.. ನನ್ನಂಥ ಅನಾಥೆಗೆ ನೀವು ಓದಿಸಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ ಅನ್ನುವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ.. ಆದ್ರೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅದು ನಿಮ್ಮ ಆದರ್ಶನವಾಗಲೀ ಮಾನವೀಯತೆಯಾಗಲೀ ಅಲ್ಲ.. ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಗಿ.. ನಿಮ್ಮ ಅಪರಾಧಿ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನನಗೆ ಸಹಾಯಹಸ್ತ ಒದಗಿಸಿದ್ದಿ..'

ಅಪೂರ್ವಳ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹೃದಯದಿಂದ ಉಗುಳುತ್ತಿದ್ದ ಆರೋಪದ ಜ್ವಾಲೆಗೆ ರಾಯರು, ವಿಜಯಮನೋದಿಗೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸೂರ್ಯನೂ ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ಅವಳಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರತೀ ಮಾತೂ ಕೂಡಾ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಪ್ರಮಾಣ ಹಿರಿದಾಗಿ ಕಂಡು, ತಾನು ಕುಬ್ಜನಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

'ಎಲ್ಲರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿಯಾಗಿ ನಿಂತ ತಾನು, ಅಪೂರ್ವಳ ಪಾಲಿಗೂ ಅಪರಾಧಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವಂತಾಯಿತಲ್ಲ..' ಸೂರ್ಯ ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ಮಿಡುಕಿದ.

ವಸುಮತಿಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತು, 'ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ.. ಈಗ.. ನನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಥವಾಗಿದೆ.. ನಮ್ಮಂದೇನ ಕೊಂದು ಹಾಕಿದ ಈ ಮನೆಯವರ ಹಂಗಿನಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಈ ದೇಹ ಪೋಷಿಸಲು ಬಿಟ್ಟಿರಿ? ನಿಮ್ಮ ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನ ಕಾಡಲಿಲ್ಲವೇ? ನೀವು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಎರಡು ತುತ್ತು.. ಹೋಗಲಿ ಉಪವಾಸ ಹಾಕಿದ್ರೂ ಬೇಜಾರಿತಿರಲಿಲ್ಲ.. ತಾವು ಮಾಡಿದ ಪಾಪ ತೊಳೆಯಲು ಮಾಡಿದ ಈ ಉಪಕಾರದ ಹಂಗು ಈಗ ನನ್ನ ಹೊರೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಾ ಇದೆ.. ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೇ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮೂಡುತ್ತಾ ಇದೆ..' ಅಪೂರ್ವ ಅವರ ಮುಂದೆ ಕುಸಿದು ಕುಳಿತು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಿಕ್ಕಳಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಸಿಡಲಿನಂತೆ ಎರಗಿದ ಕಹಿಸತ್ಯದ ಆಘಾತವನ್ನು ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

'ಅಪೂರ್ವ.. ನಾನಾಗಿ ಇವರ ಮುಂದೆ ಕೈಯೊಡ್ಡಲಿಲ್ಲವೇ.. ರಾಯರೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆಸಿದ್ದು.. ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಮೂಲಕ ಭಾವನೆ ಮೃಗಿದ್ದಾಳೆ.. ಅಂದ್ರೆ ನೀನಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವಳು.. ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ತಿಳಿದಾಗ, ರಾಯರೇ ನನಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದು, ಕರೆಸಿ ನಿನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ತಮ್ಮದು ಎಂದರು. ಪ್ರತೀ ತಿಂಗಳು ತಪ್ಪದೇ ಹಣ ಕಳಿಸಿದ್ದು..'

'ಹಣ ಕಳಿಸಿದ ತಕ್ಷಣ ಮಾಡಿದ ಪಾಪ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತೇನು? ನನ್ನ ನನ್ನ ತಂದೆ ವಾಪಸ್ಸು ಸಿಗ್ತಾರೇನು?' ಅಪೂರ್ವ ರಾಯರತ್ತ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ, 'ನೀವು ಮಲತಂದೆಯಾಗಿಯೂ ಸೂರ್ಯನ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಸಂಕಟ ಪಡ್ತಿದ್ದಿ.. ಅವನ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಿ. ಅವನ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸ್ತಿದ್ದಿ.. ಅವನು ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಕಲಿಯಲಿ ಎಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತಿದ್ದಿರಿ.. ನನಗೂ ತಂದೆ ಇದ್ದಿದ್ದೆ ನನಗಾಗಿ ತುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು.. ನನ್ನಂದೆನೂ ನನಗಾಗಿ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಲ್ಲಾ..? ನನ್ನನ್ನು ತಂದೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ವಂಚಿತಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಲ್ಲಾ?' ಅವಳ ಹೃದಯಕ್ಕಾದ ಗಾಯದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅರಿತ

ಯಾರೂ ಅವಳನ್ನು ಸಂತ್ಯಸಲು ಶಕ್ತರಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ ಅಸಹಾಯಕರಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತರು. ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಎದುರು ಬಂದ ಘೋರ ಸತ್ಯ ಅವಳನ್ನು ಆಘಾತದ ಮಡುವಿಗೆ ತಳ್ಳಿತ್ತು.

'ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ನನ್ನವರಲ್ಲ..! ಬರೀ ಮೋಸ.. ವಂಚನೆ.. ಎಲ್ಲರೂ ಮುಖವಾಡದ ಮನುಷ್ಯರು.. ತೋರಿಕೆಯ ಮುಖವೇ ಬೇರೆ.. ಅಂತರ್ಯವೇ ಬೇರೆ.. ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಒಂದು ಕ್ಷಣವಿದ್ದರೆ.. ನನ್ನಪ್ಪನಿಗೆ ನಾನು ವಂಚನೆ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ..ನಾನಿಲ್ಲಿ ರಲ್ಲ..!' ಅಪೂರ್ವ ಧಡಧಡನೆ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯತ್ತ ನಡೆದಳು. ಅಚೇತನರಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದ ವಿಜಯಮ್ಮ, ವಸುಮತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಆರ್ತವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ, 'ವಸುಮತಿ ನೀನಾದ್ರೂ ಅವಿಗೆ ತಿಳಿಹೇಳು.. ದುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ..' ವಸುಮತಿಗೆ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯೂ ಮುಂದಿಡಲಾಗದಷ್ಟು ಅಳುಕುಂಟಾಗಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಬಡತನದ ಬೇಗೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಯುತ್ತಿದ್ದ ವಸುಮತಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸಂಸಾರವನ್ನೇ ನಿರ್ವಹಿಸಲಾಗದಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ರಾಯರು ಅಪೂರ್ವಳ ಸಮಸ್ತ ಖರ್ಚನ್ನು ತಾವು ನೀಡುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಅವರು ಆಪತ್ಯಾಂಧವರಂತೆ ಕಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು. ಕನಿಷ್ಠ ಅಪೂರ್ವಳ ಬದುಕು ರಾಯರ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಸಾಗುವುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ ಅವರ ಸಹಾಯ ಹಸ್ತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದರೇ ಹೊರತು, ಅಪೂರ್ವಳ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಯೋಚಿಸಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಪೂರ್ವ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಹೊರ ತಂದಳು. ಮತ್ತೆ ಒಳ ಹೋಗಿ ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದ ಸೀರೆ, ಆಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಜಯಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದಳು.

'ನಿಮ್ಮ ವಸ್ತು ನನಗೆ ಬೇಡ.. ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರದ ಹಂಗಲ್ಲಿ ಈ ಜೀವ ಬೆಳೆದಿದೆ, ಸತ್ಯ ಅರಿತ ಮೇಲೂ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ನನ್ನ ಮನಸಾಕ್ಷಿ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಅಹಂಕಾರ ಎಂದು ಭಾವಿಸಬೇಡಿ.. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಭರಿಸಲಾಗದ ನೋವಾಗಿದೆ.. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿತಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಡುತ್ತೆ..' ಅಷ್ಟು ಆಡುವಾಗ ಅವಳ ಗಂಟಲ ಸೆರೆಯುಬ್ಬಿ ಬಂದಂತಾಗಿ ಮಾತು ಬಾರದಾಯಿತು. ಕೈಯ್ಯ ಬೆರಳಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯ ತೊಡಿಸಿದ್ದ ಉಂಗುರವನ್ನು ನಿರ್ಭಾವುಕಳಂತೆ ತೆಗೆದು ನೀಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

**ಭಾವನೆಗಳ ತಾಕಲಾಟದಲ್ಲಿ..**

'ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಟುವಾಗಬೇಡ ಅಪೂರ್ವ.. ಸೂರ್ಯ ನಿನ್ನೆಲೆ ಪ್ರಾಣನೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ.. ಅವು ಮನುಷ್ಯನಂತಾಗಿದ್ದೇ ನಿನ್ನಿಂದ.. ಈಗ ನೀನೂ ಕೈ ಬಿಟ್ಟೆ ಅವು ಏನಾಗ್ತಾನೋ ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.'

'ಈಗ್ಲೂ ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಮಗನದ್ದೇ ಚಿಂತೆ.. ಸ್ವಾರ್ಥ.. ವ್ಯಂಗವಾಗಿ ನಕ್ಕಳು. ರಾಯರು ಪೂರ್ತಿ ಸೋತವರಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅಪೂರ್ವಳ ಮುಖವನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾರದವರಂತೆ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತನ್ನ ಚೀಲ ಹಿಡಿದು ಹೊಸ್ತಲು ದಾಟಿ ಹೊರ ನಡೆದಾಗ, ವಸುಮತಿ ಎಚ್ಚಿತ್ತುಕೊಂಡು ಅವಳೆಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದರು.

'ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದಾ..? ನಮ್ಮಂತೆ ಊರಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ನೀನು..?'

'ಬೇಡಾ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ.. ಇನ್ನಂತೂ ರಾಯರು ನನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹಣ ಕಳಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾ..! ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಹೇಗೆ ಸಾಕ್ಷೀರ ನೀವು?' ಅವಳ ಮಾತು ವಸುಮತಿಗೆ, ಚಾಟಿಯೇಟಿನಿಂದ ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದಂಥ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು.

'ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆತು ಬಿಡು.. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಾಕ್ಕೋಬೇಡ.. ನಿನ್ನ ನೋವಾಗಿದೇಂತ ಗೊತ್ತಮ್ಮ.. ಆದ್ರೆ ಈಗ ನಮ್ಮಂತೆ ಊರಿಗೆ ನಡೆ.'

'ನಾನು ನಿಮ್ಮಂತೆ ಬರಲ್ಲ.. ರಾಯರ ಮನೇಲೂ ಇರಲ್ಲ.. ನನ್ನ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿ.. ಪ್ಲೀಸ್' ಅಪೂರ್ವ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಬೆನ್ನು ಮಾಡಿ ನಡೆದಾಗ, ಇನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದವನಂತೆ ಒಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸೂರ್ಯ ಅವಳತ್ತ ಧಾವಿಸಿದ್ದ.

'ಅಪೂರ್ವ ನಿಂತೋ.. ದನಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಆರ್ತ, ಅಂತರಾಳದಿಂದ ಬಂದ ಕರೆಗೆ ಅಪೂರ್ವ ತಡೆಯದೇ ಇರದಾದಲಾದರೂ, ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಲಾಗದಷ್ಟು ಮನಸ್ಸು ಜರ್ಮರಿತವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಬಂದು ನಿಂತ ಅವನ ಕಣ್ಣುಂಟಾ ನೀರು.. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ ನೋವು.

'ಅಪೂರ್ವ.. ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು.. ಈ ಸತ್ಯ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದು ಈಗಲೇ..' ಕೈ ಮುಗಿದು ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ, ಎದೆಯುಮ್ಮಳ ಬಂದು

